



בבית המשפט העליון

רע"פ 3552/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: זמירה אזולאי-דלה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 27.4.2014, בעפ"ג 4149-12-13, שניתנה על-ידי כב' השופטים א' טל – סג"נ; א' יעקב; ק' רג'יניאנו

בשם המבקשת: עו"ד ד"ר חיים משגב

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל – סג"נ; א' יעקב; ק' רג'יניאנו), מיום 27.4.2014, בעפ"ג 4149-12-13, בגדרו התקבל ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום (כב' השופט מ' קרשן), מיום 7.11.2013, בת"פ 7345-07-11.

2. בין המבקשת ומשפחתה לבין שכנתה, היא המתלוננת, קיים סכסוך ממושך. ביום 23.6.2011, בעקבות חילופי דברים ביניהן, הוכתה המתלוננת על-ידי המבקשת, כאשר שני ילדיה, וכן אדם נוסף, מצטרפים אליה וגורמים למתלוננת חבלות חמורות. המתלוננת הובהלה לבית החולים כשהיא סובלת מכאבים בכל חלקי גופה. בין היתר, נשברו שלוש משיניה והיא סבלה משברים בעמוד השדרה, בצלעות וביד ימין. על יסוד הודאתה, הורשעה המבקשת בעבירות של גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ותקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין.

3. בגזר הדין, הדגיש בית משפט השלום את חומרתן של העבירות בהן הורשעה המבקשת, אשר פוגעות בערך החברתי המוגן של שמירה על שלמות הגוף, ועמד על מדיניות הענישה בעבירות אלה, אשר גוררת עונש מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט קבע, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לאחר זאת, נשקלו לקולה הנזק הצפוי להיגרם למשפחתה של המבקשת, משך הזמן שחלף מן היום בו בוצעו העבירות (כשנתיים), וכן ניתן משקל לעברה הפלילי הנקי של המבקשת. לחומרה ניתנה הדעת לכך שהמבקשת לא נטלה אחריות מלאה על מעשיה. לאחר שקילת מכלול השיקולים, השית בית משפט השלום על המבקשת את העונשים הבאים: 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; ופיצוי בסך 4,000 ש"ח למתלוננת.

4. המבקשת ערערה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על עונש המאסר לריצוי בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, והעמיד את תקופת המאסר על 10 חודשים. בפסק הדין נאמר כי יש מקום להקל בעונשה של המבקשת, לאור נסיבות חייה הקשות; הערכת מסוכנותה הנמוכה; סיכויי השיקום; ומצבה הרפואי של בתה.

5. בבקשה לרשות הערעור, טוענת המבקשת כי יש מקום ליתן לה רשות ערעור ולהקל בעונשה. זאת, מ"שיקולים של רחמים" בנסיבות ייחודיות; העדר עבר פלילי העומד לחובתה; הבעת חרטה על ביצוע העבירות; ונסיבות משפחתיות מקלות. נטען בבקשה, כי הנזק בכליאתה של המבקשת עולה על התועלת הציבורית אשר תצמח ממנו.

6. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור לבית משפט זה תינתן במשורה, ופעמים רבות נקבע, כי השגה על חומרת העונש איננה מצדיקה דיון "בגלגול שלישי". זאת, למעט במקרים בהם העונש שהושת על המבקש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 3262/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014); רע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014)). בנסיבות המקרה הנדון, לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקשת חורג ממדיניות הענישה הראויה במקרים דומים (ראו והשוו: רע"פ 176/13 בן ארי נ' מדינת ישראל (20.2.2013); רע"פ 7024/09 בנעים נ' מדינת ישראל (9.11.2009)), ולפיכך דין הבקשה להידחות.

7. לגופו של עניין, וזאת בבחינת למעלה מן הצורך, יש לציין כי הבקשה שלפניי חוזרת, רובה ככולה, על טענות שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בית המשפט המחוזי נתן לטענות אלה את מלוא המשקל, והקל באופן משמעותי בעונשה של המבקשת. כידוע, בקשה למתן רשות ערעור איננה האכסניה המתאימה לעריכת "מקצה שיפורים" בעקבות תוצאות הליכים קודמים, אך הלכה למעשה, כזו היא הבקשה דנן (ראו, בהקשר זה, רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1650/14 טולידאנו נ' מדינת ישראל (8.4.2014); (רע"פ 2024/14 אל דר נ' מדינת ישראל (30.3.2014)).

8. אין צורך להכביר מילים בדבר חומרתן של עבירות אלימות, וגם החומרה הטמונה בנסיבות העבירה דנן היא ניכרת. נזכיר, כי למתלוננת נגרם נזק ארוך טווח, כתוצאה מן המכות שהכו אותה המבקשת וילדיה. עוד ראויה לציון קביעתו של בית משפט השלום, כי "הנאשמת [המבקשת] הייתה יוזמת האירוע". לצד נסיבות מחמירות אלה, בית המשפט המחוזי נתן ביטוי הולם לנסיבות המקלות, והלך כברת דרך לא מבוטלת לקראת המבקשת. לפיכך, אינני סבור כי יש מקום להקלה נוספת בעונשה.

9. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

המבקשת תתייצב לריצוי עונשה ביום 10.6.2014, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשע"ד (28.5.2014).

ש פ ט